

Kilde 14: Emil Andersen om åbningshøjtideligheden ved OL 1936

Kilden er et uddrag fra den danske sportsjournalist og medlem af Danmarks Olympiske Komité Emil Andersens bog *Olympiaden i Berlin*, der udkom kort tid efter legene.

Spørgsmål:

1. Hvordan beskriver kilden åbningsceremonien ved OL i Berlin 1936?
2. Benyt f.eks. søgemaskiner som google.com til at finde informationer om, hvorfor Spanien udeblev fra legene.
3. Hvad bemærker kilden i forbindelse med nationernes parade?
4. Hvilken nyt olympisk ritual opleves for første gang i 1936. Hvad var nazisternes formål med det?

Alle dage stod der i det officielle program: *Olympiad-Stadion ausverkauft* [udsolgt]. Til et par af dagene kunne man formodentlig have forlangt de femdobblente priser og endda fået stadion udsolgt.

Thi kampen om billetterne til åbnings- og afslutningsfesten var omtrent lige så hård som kampene om de olympiske medaljer.

Legenes åbning fandt sted lørdag den 1. august og formede sig som det vældigste idrætsskuespil, der nogen sinde er set. Fra årle morgen havde terrænet omkring stadion været afspærret af militær og politi, kun de lykkelige, der havde billet til åbningsfesten, kunne slippe igennem afspærringerne, og for deres vedkommende, gjaldt det endda også om at komme i god tid, så ingen sidste øjeblikks stimmel, intet uforudset, kunne forstyrre festens programmæssige gennemførelse.

Vejret var gråt, og nu og da faldt der en byge, men de 120.000 tilskuere i det mægtige amfiteater var alt for optaget af at følge skuespillets skiftende billeder til at tænke på hvordan det hele ville have taget sig ud i Californiens glitrende sol – det var mine egne tanker, der gik 4 år tilbage, til Los Angeles. Hitler kom kl. 16; i selskab med herrerne fra Den Internationale Olympiske Komité og den tyske organisationskomité skred han ned ad terrassen ved det såkaldte klokketårn ved stadions vestlige indgang, hilst af fanfarer, Heil-tordnen og 100.000 oprakte arme, som forblev oppe, til han havde indtaget sin plads i æreslogen.

Idrætsfolkenes langvarige parade, som talte deltagere fra 52 nationer – der skulle have været 53, men Spanien havde i sidste øjeblik måtte melde sig fra på grund af Borgerkrigen – tog sig overmåde festligt ud og udløste ustandselig bifaldslarm, men vi udenlandske tilskuere kunne ikke undgå at bemærke, at de nationer, som brugte den tyske hilsen med løftet arm, blev modtaget med særlig begejstring. At de pågældende nationer i mange tilfælde slet ikke havde til hensigt at hilse "tysk", men blot anvende den hilsen, de nu var vant til ved parader, skænkede man ikke mange tanker i dette tilfælde, den store tilskuermængde så i den opstrakte arm en venlighed, en sympatitilkendegivelse mod Tyskland, måske en gestus af politisk art. (...)

Hele højtideligheden forløb i øvrigt under de vante pompøse former, med musik og sang, kanonsalut, fanehejsning, klokkeringning, udsendelse af brevdUER, taler, fanfarer og aflæggelse af den såkaldte olympiske ed, der blot består i et løfte om, at deltagerne vil kæmpe i ærlig og ridderlig ånd og holde sig legenes regler efterrettelig.

Men én ny og uforglemmelig oplevelse bød denne åbningsfest på: Afslutningen af det sidste olympiske fakkelløb. Midt under det hele ankom den sidste af de løbere, der i det 3075 km lange stafetløb fra den gamle græske by Olympia havde båret den stadig brændende olympiske fakkelløb gennem Grækenland, Bulgarien, Jugoslavien, Ungarn, Østrig, Tjekkoslovakiet og Tyskland til det olympiske stadion. Under andagtsfuld stilhed løb den hvidklædte yngling gennem stadion fra den østlige indgang til den vestlige og tændte ilden på det olympiske alter. Det var et meget smukt øjeblik...

Kilden er et uddrag fra Andersen, Emil. (1936). Olympiaden i Berlin. s. 26-29. 160 sider.